

Mărturie și libertate în credință

Ghid de studiu biblic pe 1 Corinteni, 2014

Pastor Octavian Baban

Conținut

PARTEA 1. SCURTĂ INTRODUCERE ÎN 1 CORINTENI	2
CORINT: DATE GENERALE	2
IMPORTANȚA TEOLOGICĂ ȘI ISTORICĂ A EPISTOLELOR CĂTRE CORINTENI...	5
DESTINATAR ȘI DATARE.....	8
OCAZIA SCRIERII EPISTOLEI	8
UNITATEA ȘI STRUCTURA EPISTOLEI 1 CORINTENI.....	10
ARGUMENTUL EPISTOLEI	12
PARTEA 2: CALENDAR STUDIU BIBLIC – 1 CORINTENI	20
IANUARIE	20
2 ian, 1Cor.1.1-17, Slujire în diversitate (1.17).....	20
9 ian, 1Cor.1.18-31, Înțelepciunea divină (1.22-24).....	21
16 ian, 1Cor.2.1-16, Comunicarea bazată pe Duhul Sfânt (2.11).....	22
23 ian, 1Cor.3.1-23, Calitatea slujirii (3.21-23).....	23
30 ian, 1Cor.4.1-21, Încercările slujirii (4.1-2, 16-17).....	24
FEBRUARIE.....	25
6 feb, 1Cor.5.1-13, Libertate și curăție în Biserică (5.6).....	25
13 feb, 1Cor. 6.1-20 Mărturia în societate (6.19-20).....	26
20 feb, 1Cor.7.1-24, Maturitate în căsătorie (7.8-10).....	27
27 feb, 1Cor.7.25-39, Prioritățile căsătoriei (7.29-31, 35).....	28
MARTIE.....	29
6 mar, 1Cor.8.1-13, Evitarea idolatriei (8.13).....	29
13 mar, 1Cor.9.1-27, Disciplina vieții personale (9.24-25).....	30
20 mar, 1Cor.10.1-33, Victoria în ispite (10.13).....	31
27 mar, 1Cor.12.1-31, Armonia slujirilor în Biserică (12.27).....	32
APRILIE	33
3 apr, 1Cor. 13.1-13, Iubirea matură (13.13).....	33
10 apr, 1Cor.14.1-40, Rânduială în închinare(14.19, 26).....	34
17 apr, 1Cor.11.1-34, Sfințenie la Cina Domnului (11.27-30).....	35
24 apr, 1Cor.15.1-58 Credința în înviere (15.3-8).	36
MAI.....	37
1 mai, 1Cor.16.1-24, Dărnicia și misiunea Bisericii (16.13-14).....	37

Partea 1. Scurtă introducere în 1 Corinteni

Corintul este unul din orașele importante unde Pavel a predicat în persoană evanghelia (a doua călătorie misionară, 50-53, mai ales în perioada 50-51; dar și în a treia călătorie, 56-57). Biserica din Corint reprezintă una din primele biserici înființate între păgânii cultivați și prosperi economic din imperiul roman, și avea membri atât locali, cât și emigrați aici din țările Mediteranei. Problemele ei sunt reprezentative pentru noile biserici dintre Neamuri.

Corint: date generale

Corintul era un oraș prosper economic, cu o cultură amestecată, vestică și orientală, grecească, romană și asiatică, și cu locuitori veniți de pe tot cuprinsul imperiului roman. După ce fusese distrus în 146 î.H. de proconsulul E. Mummius, pentru că se implicase în Liga Aheeană, Iulius Cezar a reconstruit Corintul în 44 î.H., sub numele de *Colonia Laus Iulia Corinthiensis* și a încurajat repopularea lui cu oameni liberi și sclavi eliberați. Când Ahaia (Aheea, centrul continental al Greciei) a devenit provincie senatorială, capitala ei a fost fixată la Corint, sub conducerea unui proconsul, desemnat pe un an (aici Pavel se va întâlni cu proconsulul Lucius Iunius Gallio, 51-52 d.H.).

În timpul lui Pavel cetatea ajunsese la aproximativ 400,000 de locuitori și era vestită prin dinamismul său economic (port la istmul corintean, între Marea Egee și Marea Ioniană), prin cultura sa religioasă diversă și, din păcate, și prin imoralitatea sa. Aici se găseau tot felul de temple și locuitorii se închinau și zeilor greci și celor romani, și celor egipteni (Isis și Serapis), traci sau din alte culturi, precum și, bineînțeles, împăratului roman. Conform lui Philo, în primul secol în Corint trăia și o importantă comunitate evreiască¹.

Locuitorii Corintului erau supuși unei concurențe acerbe și oportunitățile de câștig nu erau de neglijat, în timp ce viața era destul de scumpă. Un proverb al timpului spunea că „nu-i la

¹ Philo, *Legatio ad Gaium*, 281.

îndemâna oricui să călătorească în Corint”². Chiar și Pavel, când a stat în Corint aproximativ un an jumătate (Fapte 18 :11-12, primăvara 50 – toamna 51 d.H.), s-a ocupat împreună cu Aquila și Priscilla, precum și cu Timotei, cu confecționarea și vânzarea corturilor (Fapte 18 :1-3; cei fără ocupație nu erau tolerați, iar corintenii nu erau prea darnici, ceea ce l-a determinat pe Pavel să lucreze pentru întreținerea sa, cf. 1 Cor. 9 :1-18).

Variatatea locuitorilor și prosperitatea lor, ca și intensitatea concurenței și a confruntărilor, se reflectau și în viața Bisericii, care pare să fi fost formată din credincioși cu educație și ocupații diferite, provenind din diverse neamuri păgâne, de clasă medie – din punct de vedere social, fără prea mulți oameni săraci, dar și fără membri ai aristocrației super bogate³. Membrii bisericii din Corint par confuzi cu privire la statutul lor social și cultural în Biserică, și doresc parcă să se remarce prin ceva deasupra celorlalți (prin daruri spirituale, prin relații, prin bogăție, prin poziții intelectuale etc.), de unde apar și partidele, certurile, confruntările⁴.

Cultura Corintului era cultura amestecată unui oraș cosmopolit unde publicitatea, lauda, succesul și respectabilitatea (onoarea în antiteză cu rușinea sau jena socială; căutarea succesului vs. evitarea eșecului) erau la mare preț, iar ridicarea la standarde sociale înalte avea rafinamentul unei arte⁵. Viața în Corint era pragmatică și intens competitivă, imorală, cu o cultură pluralistă, în multe privințe asemănătoare cu societatea prezentă, post-modernă⁶.

² Horațiu, *Epistulae*, 1.17.36, Strabon, *Geografica*, 8.6.20.

³ W.A. Meeks, *The First Urban Christians: The Social World of the Apostle Paul*, New Haven, CT: Yale University, 1983, 73. G. Theissen, *The Social Setting of Pauline Christianity*, Philadelphia, PA: Fortress, 1982, cap. 1-3. F. Fisher crede că mulți dintre membrii bisericii erau sclavi, unii în casa unor creștini, de exemplu, Stefana, Fortunat și Ahaic par să fi fost sclavi în casa unei aristocrate pe nume Cloe (F. Fisher, *Commentary on 1&2 Corinthians*, Waco, TX: Word Books, 1975, 10-11).

⁴ J.D.G. Dunn, *1 Corinthians*, Continuum: 2003, 49.

⁵ B. Witherington iii, *Conflict and Community in Corinth: A Socio-Rhetorical Commentary on 1 and 2 Corinthians*, Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1995, 8.

⁶ S.M. Pogołoff, *Logos and Sophia: The Rhetorical Situation of 1 Corinthians*, SBLDS 134, Atlanta, GA: Scholar Press, 1992, 7-196 etc. Cf. D. Harvey, *The Condition of Postmodernity*, Oxford: Blackwell, 1989, 3-120, esp. 5-15.

Pavel este părintele spiritual al Bisericii de aici și, de asemenea, un învățător și pastor respectat. El se află însă și în conflict direct sau indirect cu unii dintre credincioși, fiind contestat sau comparat de ei cu alți lideri creștini de la Ierusalim sau din Corint (Apolo, Petru, Barnaba etc.); în același timp, Pavel era nevoit și să intervină cu autoritate apostolică în viața Bisericii, spre lămurirea și împăcarea fraților care aveau propriile lor neînțelegeri sau neglijențe (lipsă de respect reciproc la cină, întrebări despre moralitate, vederi diferite asupra dărniceiei, vederi diferite asupra participării la viața cetății – judecăți, conflicte, vizite la templele păgâne unde mergeau vecinii lor etc.).

El înțelege schimbările prin care au trecut corinteni când s-au convertit de la păgânism la credința în Hristos, precum și entuziasmul și lipsa lor de maturitate în ce privește darurile Duhului Sfânt și slujirile din Biserică; de asemeni, înțelege problemele pe care le avea în raportarea, în continuare, la viața și obiceiurile cetății grecești (organizarea cetății, competitivitate, relații cu templele păgâne și piața aferentă, raportarea la retorica greacă și dragostea de filosofie, la credințele adânc înrădăcinate în lumea elenistă cu privire la viața după moarte, la concepțiile despre familie etc.), și este gata să îi învețe cum trebuie, după cum este gata să și intervină cu măsuri de disciplină.

Prima dată Pavel a vizitat această cetate în anii 50-51, (Fapte 18:10-12), după care s-a reîntors în Antiohia (Fapte 18:22), ca să plece, apoi, în Efes (Fapte 18:22). Atunci a fost înființată și Biserica din Corint (a doua călătorie misionară a lui Pavel, 1 Cor. 2:1-5; 1:13-17; 3:5-10; 11:2, 23, 15:1; 2 Cor. 11:7-9). Se pare că a existat o primă scrisoare către corinteni care nu s-a păstrat (aprox. 52, cf. 1 Cor. 5:9, cu posibile ecouri din ea în 2 Cor. 6:14-71).

După aceasta este scrisă 1 Corinteni, din Efes (1 Cor. 16:8, 9, 19), în anii 54-55, în timpul celei de a treia călătorii misionare a lui Pavel și spre sfârșitul șederii sale de trei ani în Efes. Ea vine ca răspuns la veștile alarmante primite de la cei „ai Chloeî” (cap. 1-6) și la problemele ridicate de grupul lui Ștefanos (cap. 7-16).

După 1 Corinteni Pavel vizitează din nou Corintul și participă la confruntare deschisă cu oponenții săi (55 dH, cf. 2 Cor. 2:1; 12:14; 13:1,2). Această vizită a fost urmată de o scrisoare aspră, dură, scrisă din Efes (posibil prezentă în 2 Cor. 10-13, cum sugerează unii autori, dar mai degrabă pierdută, ca. 55 dH, cf. 2 Cor. 2:4;

7:8). Tot în urma acestei vizite, Pavel scrie 2 Corinteni, din Macedonia, probabil din Filipi, după ce a părăsit Efesul, în timpul celei de a treia călătorii misionare (56; unii spun că 2 Corinteni 10-13 reprezintă scrisoarea dură, sau teme din aceasta).

Pe ansamblu, etapele relației lui Pavel cu creștinii din Corint sunt prezentate în schema următoare:

1. Începutul lucrării lui Pavel în Corint, ani: 50-51, cf. Fapte 18:1-17; 1 Tes. 3:6-13; 1 Cor. 2:1-5; 1:13-17; 2 Tes. 3:1-5; 1 Cor. 3:5-10; 11:2, 23, 15:1; 2 Cor. 11:7-9
2. O primă scrisoare, înaintea 1 Cor., pierdută, posibil prezentă parțial în 2 Cor. 6:14-7:1, an: 52, cf. 1 Cor. 5:9; 1 Corinteni, din Efes, ani: 54-55.
3. O vizită de mustrare, an: 55, cf. 2 Cor. 2:1; 12:14; 13:1-2
4. O scrisoare „dură” scrisă din Efes după întoarcerea din Corint, posibil să fie prezentă sau citată, în parte, în 2 Corinteni 10-13; an: 55, cf. 2 Cor. 2:4; 7:8
5. 2 Corinteni, din Macedonia, la plecarea din Efes, după raportul încurajator al lui Tit, an: 56.
6. A treia vizită la Corint, an: 57, cf. Fapte 20:1-3.

Importanța teologică și istorică a epistolelor către corinteni

Cele două epistole către corinteni au o importanță teologică și istorică deosebită deoarece, alături de 1-2 Tesaloniceni și, poate, de Romani, ele arată problemele cu care se confruntă o biserică tânără, în mediul greco-roman păgân, cu credincioși noi în credință.

În epistolă se observă bine ecoul vieții sociale din Corint, unde oamenii munceau din greu și economiseau pentru afaceri și stilul scump de viață care era practica. Stilul lor de viață era foarte competitiv și, de aceea, exista puțină deschidere pentru dărnicie. Pavel a trebuit să îi învețe în mod expres să nu fie egoiști, ci să dăruiască Domnului și să îi ajute pe frații lor creștini, pe învățătorii care se află în slujire, în Biserică (2 Corinteni). De asemenea, el

însuși face tot posibilul să nu le fie povară, ci să lucreze pentru întreținerea sa (în casa lui Aquila și Priscilla, ca angajat în compania lor de confecționare de corturi, probabil pentru călători sau pentru armată) și să se limiteze la ajutoarele primite din partea altor biserici, din alte țări sau localități⁷.

Ies, apoi, la iveală, nelămuriri legate de viața de familie și de viața intimă, în general (dacă este mai bine să rămână celibatari sau dacă este mai bine să se căsătorească, care sunt prioritățile și cerințele în viața de familie, cum trebuie să se ferească de adulter și de „atingerea” de femei – care nu este acceptabilă, pentru că nu trebuie întreținute legături în afara căsătoriei, dacă se poate divorța sau nu de partenerii necreștini etc.). În condițiile acestea, formând un dublet redutabil, 1 și 2 Corinteni permit observarea unor teme de bază cum sunt viața Bisericii într-o societate păgână, principiile disciplinării acelor care nu trăiesc o viață sfântă (în particular, disciplinarea unui creștin care trăia în adulter cu nevasta de-a doua a tatălui său păgân), autoritatea apostolică a lui Pavel și Barnaba, relația părintească, frățească, dintre Pavel și ceilalți credincioși.

Se pare, de asemenea, că moda partidelor și a școlilor grecești fusese importată fără discernământ în Biserică. Așa cum grecii se plasau de partea diverșilor filosofi, de exemplu cinici, sau peripatetici, sau stoici, sau de partea vreunei alte școli filosofice sau literare, pentru diversitate și confruntare de idei, corintenii se simt îndreptățiți să se împartă și în Biserică în partide: unii se declarau că sunt „ai lui Chifa”, alții „ai lui Apolo”, „ai lui Pavel”, sau „ai lui Hristos”. Ei prețuiau foarte mult retorica și înțelepciunea vorbirii, fiindcă aceste calități stăteau la baza educației antice (arta de a convinge pe alții prin cuvântări era o calitate foarte prețuită în politică, în viața militară, în viața juridică).

Creștinii corinteni nu știau, de asemenea, cum să reacționeze față de mâncarea jertfită idolilor (dacă pot participa la jertfă în templele păgâne, dacă o pot cumpăra atunci când se vinde la piață, sau nu,

⁷ Grija față de cei defavorizați (orfani, văduve, săraci, străini) apare și în VT, unde evreii sunt învățați să fie generoși și drepti și să își aducă aminte că și ei au fost robi și străini în Egipt (Exod 22.21-24). *Filadelfia* (dragostea de frați) și *filoxenia* (dragostea față de străini) sunt două relații prin care creștinii au revoluționat lumea antică pentru că grecii și romanii erau obișnuiți să-i excludă și să-i disprețuiască pe străini, să-i condamne la moarte pe cei ce aveau altă cultură și alte obiceiuri decât ale lor.

și dacă o pot consuma dacă sunt invitați undeva; părerile erau foarte împărțite).

Legat de închinare și de mâncarea închinată Domnului (pâine, vin), ei nu înțelegeau prea bine cum să ia Cina Domnului. Se pare că o confundau cu un fel de masă la care fiecare servește ce și-a adus de acasă (un individualism acerb), și nu erau în stare să deosebească semnificația aparte a trupului și sângelui Domnului.

Tot influențele închinării din templele păgâne îi făcea să fie foarte atașați de darurile miraculoase ale Duhului Sfânt, apreciind foarte mult vorbirea în limbi și disprețuind dragostea, îngăduința, iertarea, politețea, bunătatea (calități care în Galateni 5 sunt numite „roadele” Duhului Sfânt). Vorbirea extatică în limbi necunoscute era prezentă și în închinarea păgână (profetesa Pythia, la Delfi, cădea în transă și vorbea neînțeles; se practica și în alte temple păgâne; în particular, la Delfi, templul includea o peșteră cu vapori toxici, halucinogeni și preoteasa profetea după ce cădea în transă).

Rezolvarea conflictelor din Biserică și relația cu societatea păgână le erau, iarăși, neclare. Pavel îi mustră pentru că nu sunt gata să se împace și să se ierte și pentru că au o proastă mărturie în societate atunci când merg să se pârască unii pe alții la tribunalele păgâne.

Mai departe, corinteni nu înțeleg învierea – nici realitatea ei, nici importanța ei pentru evanghelie, și nici nu pricep cum se va întâmpla (grecii credeau în supraviețuirea sufletului după moarte, dar nu în învierea fizică a trupului pe care o considerau inefficientă și irelevantă). Ei înțeleg că Hristos a înviat, dar nu par să înțeleagă faptul că și cei credincioși vor învia, la venirea lui Hristos. Se pare că erau condiționați de gândirea grecească conform căreia spiritul omului supraviețuiește morții, dar trupul se pune în mormânt și nu are rost să mai învie, pentru că materia este, oricum, slabă, supusă decăderii, lipsită de putere și impură.

La toate aceste dezorientări și confuzii, Pavel le dă răspunsuri relevante, convingătoare, pline de înțelepciunea Duhului Sfânt. El le vorbește despre natura nouă a vieții reînnoite prin Duhul Sfânt, despre ce înseamnă noul legământ prin Hristos, despre autoritatea și învățătura apostolică, despre nevoia de mărturie și de dragoste în viața creștină.

Destinatar și datare

Potrivit 1 Corinteni 16:8, Pavel a scris epistola cu puțin înainte sărbătorii evreiești a primelor roade (Cincizecime), în primăvara anilor 54 sau 55, la câțiva ani buni după ce vizitase Corintul prima dată. Pavel mai vizitase Corintul în 51-52, timp de cel puțin 18 luni, pe când Galion exercita funcția de proconsul în Ahaia (Fapte 18.10-12)⁸. Textul din 1 Corinteni 16.1-8 aduce un detaliu important, faptul că adunarea de ajutoare pentru bisericile sărace din Ierusalim încă nu începuse. Se pare că a existat o legătură destul de bună între Pavel și cei din Corint, păstrată prin intermediul lui Timotei, Apolo, Sostene, Chloe, Ștefanos, Fortunat și Ahaic, și alții (1 Cor. 1.1, 1.11, 4.17, 7.1, 16.12, 16.17).

Epistola este scrisă din Efes (1 Cor. 16.8, 9, 19), în anii 54-55, în timpul celei de a treia călătorii misionare a lui Pavel și spre sfârșitul șederii sale de trei ani în Efes. În Corint, în perioada aceea, slujise Apolo, dar acum, la momentul scrierii epistolei, se pare că Apolo era în Efes, cu Pavel (Fapte 18.26-27; 1 Cor. 1.12, vezi și 1 Cor. 16.12).

Ocazia scrierii epistolei

Pavel scrie 1 Corinteni pentru că era îngrijorat în urma informațiilor primite din partea unei credincioase, pe nume Chloe, și din partea celor din casa ei (familie și slujitori), cf. 1 Corinteni 1.11, precum și din partea unei alte delegații din biserică, cf. 1 Corinteni 7.1, de la grupul de credincioși format din Ștefanos, Fortunat, Ahaic (este posibil ca acest grup să fie al celor care îl recunoșteau ca lider pe Pavel, 1 Corinteni 16.15-18).

⁸ Inscripția de la Delfi, cca. AD 52, al 26-lea an al stăpânirii imperiale a lui Claudius, îl menționează pe Galion „Tiberius Claudius Caesar Augustus Germanicus Pontifex Maximus, în anul al 12 al investiturii de tribun, aclamat pentru a 26 oară, tată al țării... salută cetatea Delfi. Am fost plin zel, mult timp, pentru orașul lui Apollo și Pythia, dar cu privire la veștile recente, despre certurile dintre cetățeni raportate de Lucius Junio Gallio, prietenul meu și proconsul al Ahaiei,... rămâne în picioare hotărârea deja luată” (F.J. Foakes-Jackson; K. Lake, (eds), *The Beginnings of Christianity*, vols. 1-5, London, Macmillan, 1920-1933, retipărit Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1965, trad. din *Sylloge Inscriptionum Graecarum* or *SIG* II.3, 801).

Biserica este măcinată de certuri de partide, de învățături contradictorii, păgâne, și de alunecarea în păcate grosolane, potrivite cu stilul de viață păgân din Corint (cineva trăia cu mama sa vitregă, unii credeau că relațiile cu preotesele prostituate de la templele păgâne erau acceptabile, și aveau păreri contrare despre participarea la închinări și mese idolești în templele păgâne - acestea afectau și înțelegerea participării la Cina Domnului, la euharistie, existau controverse cu privire la viața în doi, în căsătorie, și la valoarea celibatului – unii propuneau un fel de asceză maritală, existau controverse cu privire la darurile spirituale și rolul profeției - și păgânii uzau de profeție enigmatică, de vorbire în limbi, de darul minunilor etc., nu era înțeleasă bine mântuirea și locul, maniera învierii, unii creștini târau la judecată pe frații lor de credință în fața magistraților păgâni, existau neînțelegeri în legătură cu locul și participarea femeilor în adunarea bisericii etc.

În plus, ca și în alte părți, autoritatea apostolică, spirituală, a lui Pavel era pusă sub semnul întrebării de unii membri ai bisericii (Pavel a avut mult de îndurat în această privință, datorită trecutului său de persecutor al credinței). Printre adversarii lui Pavel erau unii cu înclinații spre filosofia elenistă, apoi și greci și iudei afectați de învățăturile eretice ale gnosticismului (cunoaștere secretă, inițiatică, imoralitate, alteori asceză, evitarea căsătoriei etc.), sau oameni cu păreri ciudate care socoteau că botezul te face automat un adept al celui care te-a botezat și îți dă o poziție de autoritate în Biserică. Intelectualii din biserică erau influențați de antropocentrismul grecesc (omul este în centrul atenției, în timp ce Pavel era teocentric în gândire, hristocentric – adică Dumnezeu, Hristos sunt în centru) și credeau cu tărie în supremația minții asupra materiei, asupra voinței, în supraviețuirea spiritului indiferent de problemele de moralitate ale trupului, și în irelevanța învierii trupului. Ei își pierduseră interesul pentru teologia crucii (1 Cor. 1.10) și se entuziasmau, în schimb, la gândul domniei lor prezente cu Hristos, de unde rezulta nepăsarea lor față de trup și sfințenie: ei trăiau într-un fel de „mântuire deja realizată”, în care comunicau direct cu lumea spirituală, cu îngerii, în limbi omenești sau divine, și aveau

sau căutau puteri deosebite (daruri profetice, de vindecare, înțelepciune etc.), nu neapărat în contextul unei vieți sfinte.⁹

Pavel scrie această epistolă ca să îi îndrepte, să repună în drepturi dragostea între frați, spiritul de slujire, respectul față de Cina Domnului, să le dea învățătură despre căsătorie, despre înviere, despre ordinea închinării în biserică, despre lucrarea Duhului între ei (revelație, daruri, profeție).

Unitatea și structura Epistolei 1 Corinteni

Este destul de probabil că epistola a fost compusă de-a lungul câtorva zile și reflectă, astfel, atât linia gândirii lui Pavel, cu posibilele ei discontinuități, cât și ordinea în care i-au parvenit informațiile și întrebările din Corint. Teoriile potrivit cărora cititorii epistolei ar fi intervenit asupra conținutului, înglobând eventual și pasaje din scrisoarea care actualmente lipsește, au fost combătute cu argumente valide, bazate chiar pe autoritatea apostolică pe care o subliniază Pavel în epistolă și pe condițiile istorice care pot explica ușor eventualele discrepante aparente¹⁰. Tensiunea ușoară între cap. 4 și 5 (ori cap. 6 și 7) ori cea dintre 4.19 și 16.5-9 (*cf.* lungimea călătoriei lui Pavel), sau între atitudinea strictă față de mesele de la templele păgâne, din cap. 10.14-22, și vederile mai largi exprimate în cap. 11, se pot explica și prin natura complexă și contradictorie a întrebărilor corintenilor¹¹. Scrisoarea are două mari părți: *secțiunea 1*, răspunsuri pentru cei din casa Chloeii (1-6), și *secțiunea 2*, răspunsuri pentru grupul lui Ștefan, Fortunat și Ahaic (7-16).

Introducere: 1.1-9

Salutări, 1.1-3

Rugăciune, 1.4-9

⁹ P.F. Ellis, *Seven Pauline Letters*, Preston, NY: Liturgical Press, 1985, 39-45.

¹⁰ J.C. Hurd, *The Origin of 1 Corinthians*, London: SPCK, 1965, Similar, J.D.G. Dunn și W.G. Kümmel.

¹¹ M.C. de Boer, „The Composition of 1 Corinthians”, *NTS* 40 (1994), 229-245, dezvoltă ipoteza că Pavel a scris epistola în două etape: cap. 1-4 după ce a primit vești de la „ai Chloeii”, iar cap. 5-16 după ce a venit grupul lui Ștefan, Fortunat și Ahaic.

Conținut: 1.10-15.58, cu două părți:

A. Răspunsuri pentru cei din familia Chloeii, 1.10-6.20

Situație: divizarea din Corint (partidele), 1.10-16

Grecii, iudeii și înțelepciunea Crucii, 1.17-31

Înțelepciunea creștinilor și Duhul Sfânt, 2.1-16

Situație: o teologie despre slujitorii Bisericii, 3.1-23

Pavel și corinteni: autoritatea apostolului, 4.1-21

Creștinii și moralitatea familiei, 5.1-13

Creștinii și procesele cu păgânii, 6.1-8

Creștinii și problema adulterului, 6.9-20

B. Răspunsuri pentru Ștefanos și ceilalți, 7.1-15.58

Despre căsătorie: relații în familie, divorț, 7.1-16

Despre starea socială a creștinului - robia, 7.17-24

Despre căsătorie, iarăși: feciorie, logodnă, căsătorie, 7.25-40

Despre mesele păgâne și închinarea păgână, 8.1-13

Drepturile slujitorului creștin, 9.1-15

Modelul de viață al lui Pavel, 9.16-27

Închinarea la idoli, Israel și Biserica, 10.1-14

Închinarea: masa idolilor și masa Domnului, 10.15-33

Închinarea și teologia Capului responsabil, 11.1-16

Închinarea la masa Domnului, 11.17-34

Teologia darurilor spirituale, 12.1-31

Supremația dragostei ca dar spiritual, 13.1-13

Dragostea și profeția, vorbirea în limbi, 14.1-40

Învierea și evanghelia, motivația sfințeniei, 15.1-58.

Încheiere: 16.1-18

Planuri și îndemnuri finale, 16.1-18

Salutări finale, 16.19-24

Argumentul epistolei

Argumentul epistolei poate fi analizat prin urmărirea elementelor retorice deja evidențiate, precum și prin folosirea detaliilor de conținut și expresie (diferențe de ton și temă, în cap. 4-5, 6-7).

1:1-9 **Introducere**

A. salutări (1:1-3)

B. rugăciune de mulțumire (1:4-9)

În primele versete întâlnim introducerea propriu-zisă, și rugăciunea de mulțumire care cuprinde elementele de construire a *ethosului* scrisorii (apropiere de auditoriu, atitudine de apreciere) și a *proemium*-ului (anunțarea principalelor idei ale argumentului). Pavel recunoaște darurile Corintenilor (vorbitură, cunoștință etc.), dar le atrage atenția asupra nevoiei de a trăi curat, „fără vină”, întăriți de Hristos, până la a doua sa venire. Introducerea aceasta a fost caracterizată ca una din cele mai reținute, chiar „reci”, introduceri ale lui Pavel, a doua după introducerea din Galateni, deoarece Pavel își manifestă deschis mâhnirea și își pregătește un reproș bine argumentat. Sostene, însoțitor al lui Pavel și secretarul care scrie scrisoarea, a fost conducător al sinagogii din Corint (Fapte 18 :17).

1:10-15:58 **Conținut**: diverse probleme și răspunsuri

Prezentarea situației și a argumentelor epistolei conturează două secțiuni principale: A. răspunsul lui Pavel către cei din casa Chloe (1-6), și B. răspunsul către cei din grupul lui Ștefan (7-15).

A. 1.18-6.20 Răspuns la raportul celor din casa Chloe

Situația (1.10-16; 3.1-23): corinteni sunt împărțiți în partide, după numele celor care i-au botezat sau pe care îi preferă ca abilități retorice sau conducere (Pavel, Apolo, Chifa, Isus).

Argumentul (1:18-6.20): Evanghelia lui Pavel în contrast cu corinteni. Pavel se dezice de dezbinările lor și, cu argumente teologice și biografice, îi mustră pentru lipsa lor de înțelepciune. Pastorii și misionarii, învățătorii, sunt darul lui Dumnezeu pentru Biserică în vederea slujirii ei, a creșterii ei, și nu ar trebui

să devină motive de dezbinare. Este interesant faptul că Pavel folosește anumite expresii clare de delimitare față de problemele sau atitudinile celor din Corint, prin care indică nevoia de un alt standard de credință și viață (tip: „eu nu așa..., ci doar așa”).

Argumentul 1 (1.17-31): Pavel își delimitează chemarea afirmând că: „Hristos m-a trimis nu să botez, ci să proclam evanghelia...”

Evanghelia lui Hristos, așa cum o predică Pavel, nu este produsul înțelepciunii omenești. Evanghelia lui Hristos este o „nebie” pentru greci (are o logică neobișnuită, premise neobișnuite: ea vorbește despre păcat, despre înviere în trup – în care grecii nu credeau, despre viață veșnică, despre unitatea credincioșilor prin credința în Hristos) și este „scandaloasă” pentru evrei pentru că le răstoarnă concepțiile mesianice și așteptările religioase populare sau le împlinește într-un mod neașteptat, necanonic. Totuși, ea reprezintă înțelepciunea lui Dumnezeu pentru toți oamenii, indiferent de cultură și pretenții. Corinteni au căzut în capcana de a dori să trăiască după înțelepciunea și pretențiile lumii grecești și a celei evreiești, și uită că nu se pot lăuda decât cu Hristos însuși (1.17-31).

Argumentul 2 (2.1-6.19):

Pavel are o poziție critică față de imaturitatea corintenilor: „cât despre mine, fraților, eu...” (2:1).

El se delimitează de importanța pe care corinteni o dau oratoriei, priceperii filosofice și artistice. Prin contrast, Pavel vrea să se vadă că el este un om obișnuit care se bazează pe Isus Hristos și jertfa lui și vestește o înțelepciune a lui Dumnezeu, care depășește mintea omenească. Această delimitare clară este subliniată și de o a doua precizare de tipul: „cât despre mine, fraților, eu...” (3:1), care continuă prezentarea situației generale (pasaje de tip *explicarea situației*).

Pavel se referă apoi la patru greșeli distincte ale corintenilor, selectate din lista mai lungă adusă la cunoștința lui de cei ai Chloe și de Ștefan, și îi mustră pe credincioșii din Corint pentru imaturitatea lor (secțiune parenetică).

În capitolul 3 Pavel îi mustră pe destinatari că nu sunt oameni spirituali, ci au doar o înțelepciune omenească. Corinteni aplicaseră la Biserică modelul școlilor grecești care se organizau în jurul filosofilor și se aflau mereu în dispută și

contraziceri. Ei n-au înțeles că Pavel, Apolo, și Chifa sunt doar slujitori ai lui Hristos, nu conducători de partide; pe ei Dumnezeu i-a dăruit Bisericii și doar Hristos este centrul vieții lor. Fiecare credincios trebuie să lucreze cu responsabilitate la creșterea Bisericii și la unitatea ei (cap. 3:16-23 prezintă Biserica prin imaginea Templului Duhului Sfânt). Astfel, Biserica are alte standarde decât cele ale democrației intelectuale și politice din cetatea greco-romană. Pasajul 3:10-14 conține versetele faimoase despre încercarea lucrării fiecărui creștin prin judecata (sau testul) focului, în ziua judecării, care va dovedi cu ce valori și-a construit fiecare viață.

În capitolul 4, Pavel demonstrează că autoritatea sa apostolică se bazează pe lauda pe care o dă Domnul – nu omul, pe mărturia Domnului care l-a scos din multe încercări, pe caracterul dovedit în diverse greutăți, pe puterea lui Dumnezeu, iar nu pe vorbe. Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe sau certuri, ci într-o viață în puterea Duhului Sfânt (4:20).

În capitolele 5-6, Pavel îi ceartă pe corinteni pentru influențele de viață imorală. Disprețul grecesc față de trup și față de materie și prețuirea cu precădere a sufletului și a minții i-a condus pe unii trăiască în adulter și să își justifice filosofic această alegere. Pavel discută despre adulter și curăție într-un fel de structură circulară: 5:1-13, 6:12-20, la mijloc fiind o secțiune de muștrare.

În ce privește adulterul, Pavel reafirmă importanța trupului omenesc: trupul nostru aparține, de fapt, lui Hristos și este Templul Duhului Sfânt (o imagine personalizată a Templului: și Biserica, în întregul ei, a fost prezentată ca Templu al Duhului Sfânt), și trebuie să fim demni de El, una cu El, nu una cu păcatul (6:13, trupul este pentru Domnul și Domnul este pentru trup)¹².

¹² Expresia citată de Pavel – și pe care corintenii o foloseau des este: „pântecele este pentru mâncăruri și mâncărurile sunt pentru pântece și Dumnezeu le va distruge pe amândouă.” Ceea ce se înțelegea prin acest eufemism era părerea grecească potrivit căreia „dotările trupești sunt pentru activități sexuale, iar activitățile sexuale sunt lucrarea normală, naturală, a acestor dotări; iar Domnul, în final, le va distruge pe toate, așa că nu merită atenție, pentru că nu au nici un viitor”. Necazul era că prin această atitudine corintenii își justificau viața de păcat. Pavel dezvoltă o altă gândire și le spune că, de fapt, trupul și dotările lui sunt sfinte, aparțin Domnului și viața trebuie să exprime sfințenia lui Dumnezeu. Pavel

4. În capitolul 6 (6:1-11) imaturitatea corintenilor se vede în neînțelegerile dintre ei. În timp ce nu pot judeca o problemă de adulter, ei se lasă purtați de dușmăni și se târăsc unii pe alții în fața tribunalelor păgâne (epistola nu dă detalii). Pavel îi învață că ei ar trebui să fie în stare să se judece între ei, cu dreptate, și chiar, în extremis, să suporte mai degrabă să fie nedreptățiți decât să dea o mărturie proastă, târându-se jalnic unii pe alții, prin sălile de judecată ale Corintului păgân. Încurajarea teologică pe care le-o dă este că ei vor judeca lumea și chiar și pe îngerii, cu atât mai mult ar trebui să judece drept neînțelegerile dintre ei.

B. 7.1-15.57. Răspuns către Ștefan, Fortunat și Ahaic

Expresia „cu privire la lucrurile despre care mi-ați scris, eu cred... etc.” din 1 Cor. 7:1, marchează o discontinuitate importantă și de aici începe cel de al doilea răspuns al lui Pavel către corinteni, anume către grupul lui Ștefan. Partea de descriere a situației, este cuprinsă în vs. 1 (este vorba de o scrisoare sau de un mesaj verbal despre deruta etică și teologică a corintenilor) iar Pavel prezintă răspunsul său cu privire la aceste probleme. Astfel, Biserica era nelămurită de mai multe probleme legate de căsătorie, de atitudinea creștinului față de robie (legătura între starea socială și mântuire), de relațiile care trebuie stabilite cu lumea păgână (în ce privește hrana jertfită idolilor, mesele obișnuite și invitațiile la diverse gazde, precum și atitudinea la mesele speciale dedicate idolilor, ori la masa de Cina Domnului), de darurile spirituale (extaz, vorbire în limbi, proorocie, ordine la închinare), credința în înviere etc.

Argumentul 1 (7.1-11.34):

Aici este unul din capitolele majore din NT despre căsătorie. Mai întâi, Pavel face limpede că în viața creștină există loc și pentru celibat (un exemplu era chiar Pavel, se pare că și Barnaba), după cum este loc, bineînțeles, și pentru căsătorie (așteptarea obișnuită pentru viața unui om). Una nu este mai sfântă decât cealaltă (existau grupuri de orientare gnostică, eretică, pentru care idealul sfințeniei creștine era ascetismul,

folosește des citatele în 1 Corinteni (este posibil ca și expresia: „toate îmi sunt îngăduite” să fie un citat din vorbele corintenilor, pe care Pavel îl combate).

evitarea căsătoriei). Sfințenia însă, ca atare, înseamnă maturitate și curăție, nu ascetism. Pavel discută maturitatea creștină în trei domenii importante: 1. în căsătorie, 2. în viața socială, 3. în închinarea din adunare și la masa Domnului.

Sfințenia în căsătorie implică înțelegerea responsabilității soților între ei și față de Dumnezeu (7.1-16, 25-40). Pavel atrage atenția că, într-o lume imorală, căsătoria este o soluție pentru o viață frumoasă și sfântă (din pricina adulterului, fiecare femeie trebuie să își aibă soțul ei, și fiecare bărbat să își aibă soția sa).

Concepția lui Pavel despre sfințenia în căsătorie subliniază egalitatea celor doi soți în responsabilitățile unuia față de celălalt. Căsătoria trebuie păzită de adulter și de aceea nu se recomandă vreo întrerupere a legăturilor intime dintre cei doi soți (un singur caz e acceptat: doar pentru un timp definit, relativ scurt și dedicat pentru post sau rugăciune). Cei doi soți creștini nu trebuie să caute sau să accepte divorțul. În cazul căsătoriilor în care doar unul dintre soți a devenit creștin, partenerul creștin (soț sau soție), creștinul nu trebuie să caute divorțul. Soțul creștin nu trebuie să părăsească familia pentru că așa, rămânând în familie, poate fi un exemplu și un motiv de sfințenie și mântuire atât pentru partenerul său cât și pentru copii. În continuare, Pavel devine paradoxal în idei. Pe deoparte, el afirmă că este bună căsătoria, pe de alta sugerează că mai bine ar fi ca lumea să urmeze exemplul său personal, adică să fie celibatari (7.7-8). În 7.25-40 este arătat și motivul: în vremuri dificile, căsătoria adaugă noi greutăți asupra oamenilor, iar Pavel ar vrea să-i scutească pe tineri. Mai departe, fără să adopte un ton descurajant, el fixează standardele căsătoriei: anume, că prioritatea soțului creștin este soția, iar prioritatea soției creștine este soțul. Sfințenia înseamnă dedicare, îngrijire de soț-soție, de familie, de gospodărie, nu neglijență.

În particular, în 7:17-30, Pavel dezvoltă un argument interesant legat de greutățile generale și de solicitările prezentului. El afirmă în 7:26 și 29 că acum e „strâmtorare” (viața prezentă este plină de lipsuri), iar vremea s-a „scurtat” (adică venirea Domnului este aproape). În consecință, trebuie înțeles că viața prezentă și prioritățile ei vor trece și vor fi înlocuite, în final, de viața viitoare cu noile ei priorități și sisteme. De aceea, creștinul nu ar trebui să fie legat sau afectat foarte tare nici de bucuriile de aici (succes, averi, afaceri), nici de tristeți (dureri, lacrimi), nici de starea socială (rob ori om

liber), nici chiar de căsătorie, ci să trăiască în toate ca pentru Domnul știind că „lumea și chipul (forma, structura) ei vor trece”. În ce privește robia, situația este relativă: omul liber este rob al lui Dumnezeu, iar cel rob este un eliberat al lui Dumnezeu. Totuși, Pavel nu recomandă resemnarea, ci, dacă cineva poate, ar fi bine să întreprindă acțiunile necesare pentru a deveni liber (libertatea este mai bună decât robia, cf. 7:21; societatea romană era foarte dinamică, ea permitea robilor să primească salarii și cu banii să se răscumpere: acțiunea de eliberare se numea *manumittere*, „trimitere cu (semn de) mână”). Iar dacă cineva este liber, să nu își vândă libertatea, ci să o prețuiască, și să nu se facă rob oamenilor (7:23).

Viața în Biserică necesită înțelepciune față de cei cu cuget mai slab (8:1-10:33). Aici este tratată tema „creștini tari – creștini slabi” care apare și în Epistola către romani 14. Pavel demonstrează că este importantă libertatea personală, dar și mărturia creștinului față de alții (aceasta fiind legată de sensibilitatea celorlalți față de subiectele discutabile). De exemplu, era acceptabil să se mănânce carnea rămasă de la jertfele idolilor, pentru că idolii nu înseamnă nimic (cap. 8), dar a participa la mesele idolatre, în temple, era o greșală pentru că se intra într-o relație de închinare, de comuniune cu demonii (cap. 10). Dacă în casa cuiva, la masă, cineva servea mâncare cumpărată de la templele idolilor, jertfită idolilor, nu era o problemă în sine, dar dacă se atrăgea atenția asupra acestui fapt, adică dacă cineva era sensibil față de acest subiect, având anumite reticențe, atunci Pavel recomandă abținerea de la mâncarea acestei hrane spre a nu fi motiv de poticnire pentru cineva „să nu fiți o pricină de poticnire nici pentru Iudei, nici pentru Greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu” (10:32). Carnea, hrana, e neutră în sine din punct de vedere religios, dar conotațiile ei preparării ei pot tulbura pe unii creștini slabi, care veneau dintr-un context păgân. Creștinul matur este responsabil să nu îl facă să cadă pe creștinul mai slab, căci și pentru acesta a murit Hristos, și în astfel de situații să se ferească de meniurile discutabile. Tot ce are legătură cu masa trebuie făcut spre slava lui Dumnezeu și cu atenție la cugetul altuia ca libertatea mea să nu îl facă pe altul să se tulbure.

Crezul lui Pavel despre drepturile și datoriile lucrătorului creștin (cap. 9) este prezentat în cadrul secțiunii despre datoria creștinului tare față de cel slab, despre contextualizarea credinței și raportarea la obiceiuri, și despre mărturie. El s-a

făcut totul pentru toți, ca să îi poată câștiga pe toți la Hristos (9:20-21). El a vestit evanghelia fără plată în Corint, dar apără principiul biblic ca misionarii și pastorii, învățătorii Bisericii, să fie sprijiniți financiar de Biserică dacă s-au dedicat în întregime slujirii (9:8-19). În rest, Pavel își prezintă hotărârea și dedicarea slujirii sale în termenii hotărârii și dedicării unui sportiv profesionist care trăiește disciplinat, cu reguli clare, cu valori înalte, în așa fel încât să obțină premiul alergării (tema apare și în Filipeni 2-3).

Comportamentul în biserică și participarea la Cina Domnului trebuie să reflecte principiile scripturii, respect, unitate frățească (11:3 - 34). Tot în virtutea contextului cultural păgân, Biserica din Corint înțelesese masa Domnului în mod greșit. Pavel le atrage atenția că aceasta nu este orice fel de masă, ci una specială, poruncită de Hristos, și care are înțeles spiritual.

Argumentul 2 (12:1-14:40):

Unitatea spirituală a bisericii se păstrează prin folosirea darurilor Duhului în armonie, slujire, și dragoste. Cu privire la aceste daruri, Pavel le comunică fraților din Corint câteva principii fundamentale ale vieții creștine:

În Biserică, oamenii se completează unii pe alții: ei primesc diverse daruri ale Duhului Sfânt în vederea zidirii Bisericii (cap.12). Împreună, ei formează un trup, un templu, și trebuie să respecte unii pe alții, deoarece, de fapt, prin darurile lor ei se completează unii pe alții. Important este întregul, aceasta este ceea ce are în vedere Duhul lui Dumnezeu.

În ierarhia darurilor spirituale, darul suprem este dragostea, fără de care nici o slujire nu este posibilă și nu este suficient de bună: nici vorbirea în limbi (extazul, închinarea), nici profeția, nici caritatea (binefacerea), nici jertfirea de sine sau martirajul, nici învățătura sau cunoștiința (cap. 13), nici credința care poate muta munții. Aceste adevăruri sunt exprimate cu precădere în capitolul 13, care este unul din cele mai frumoase poeme închinare dragostei. Corinteni înclinau să creadă că importante sunt darurile spectaculoase, extazul, vorbirea în limbi, minunile, cunoașterea. Pavel pune pe primul loc dragostea, iar pe al doilea profeția – mai ales sub formă de învățătură și predicare, oricum, profeția înțeleasă ca mesaj clar, scriptural, pentru oameni, pentru edificarea Bisericii.

În Biserică este de preferat slujirea matură, bazată pe dragoste și pe comunicarea clară a evangheliei, în detrimentul lucrărilor care aduc doar o edificare personală, subiectivă, și care sunt bazate pe extaz, sau sunt greu de înțeles (cum ar fi cazul vorbirii în limbi). Locul în Biserică pentru aceste slujiri din urmă este limitat în mod evident de Pavel, chiar dacă nu apare o împiedicare totală a lor (cap. 14). În privința aceasta, Pavel pare să restrângă foarte tare vorbirea în limbi, pe care cu greu o îngăduie în Biserică (o condiționează de existența traducătorilor și o socotește secundară unui mesaj clar dat prin profetie). Vorbirii extatice în limbi i se dă un loc restrâns, acasă, pentru uz mai degrabă personal, nu în Biserică, lăsându-se să se înțeleagă faptul că ea nu denotă maturitate deosebită și nu aduce un mesaj esențial pentru Biserică. Pe ansamblu, în Biserică primează slujirea celorlalți, zidirea comunității.

Argumentul 3: (15.1-57)

Mărturia Bisericii în societate și forța ei evanghelică depind de claritatea teologică a nădejzii creștine (de motivația vieții creștine) și de sfințenia vieții personale. De aceea, aceea corinteni trebuie să înțeleagă importanța și realitatea învierii. Pavel face aici una din cele mai elegante și mai bine prezentate demonstrații de logică din NT (folosește excelent elementele de premiză majoră, minoră și concluzie), prin care dovedește realitatea învierii și felul în care va avea loc, plecând de la învierea istorică a lui Isus, și ajungând la învierea credincioșilor, în viitor. Realitatea învierii este o motivație fundamentală pentru sfințenia personală și o temelie importantă a credinței. Accesul în viitorul binecuvântat al omenirii nu este posibil fără înviere. O mântuire completă include învierea și, așa cum îi semănăm primului Adam, în naștere și moarte, la fel îi vom semăna și celui de al doilea Adam – Hristos, în înviere și viața glorioasă, fără păcat.

15.58 *Îndemnuri finale*

16.1-18 *Încheiere*

Sfaturi despre dărnicie

Rugăciune finală

Partea 2: Calendar de studiu biblic: 1 Corinteni - Maturitate și libertate în credință

IANUARIE

2 ian, 1Cor.1.1-17, Slujire în diversitate (1.17)

Mărturia unității Bisericii și cunoașterea chemării personale sunt importante pentru trăirea unei vieți de credință mature, în Biserică.

După salutări (1.1-3), Pavel își începe epistola mulțumind pentru toată lucrarea lui Dumnezeu printre corinteni și aduce în discuție una din trăsăturile imaturității lor, anume lipsa de unitate.

Cum sunt descriși corinteni la începutul scrisorii? Despre ce îi avertizează Pavel? Credeți că avertizările sunt valabile și pentru creștinii de azi?

Pentru ce mulțumește Pavel în versetele din 1.4-9? În ce fel se întărește mărturia despre Hristos în Biserica din Corint? Cum poate fi viața de sfințenie încurajată de gândul revenirii lui Hristos, a doua oară, în glorie? Hristos reprezintă esența motivației la o viață de sfințenie și armonie în Biserică.

Enumerați în ce domenii îi îndeamnă, apoi, Pavel pe corinteni să fie uniți și în ce fel (10). Ce diagnostic pune Pavel Bisericii din Corint? Mai există și astăzi astfel de primejdii? (11-12). Arătați cum îi îndeamnă Pavel la unitate pe corinteni (13). Pavel își cunoaște bine limitele lucrării și ale chemării (14-17): de ce le subliniază chiar el? Cum se înțelege, din 1.17 că trebuie vestită evanghelia („nu cu înțelepciunea vorbirii”)?

Rugăciune: Doamne, ajută-mă să îmi cunosc chemarea și darurile și să slujesc cu bucurie pe oamenii din jurul meu. Dă-mi putere să fiu matur în credință și slujire, să evit disputele nefolositoare și diviziunea, și să caut să îți laud numele prin tot ceea ce fac.

9 ian, 1Cor.1.18-31, Înțelepciunea divină (1.22-24)

Părtășia frățească și unitatea în vestirea evangheliei este unul din cele mai bune moduri prin care o Biserică își poate regăsi unitatea pierdută. Pavel îi îndeamnă pe credincioși să devină pasionați de vestirea evangheliei și le arată că unul din secrete este să evite înțelepciunea și laudăroșia omenească și să se bazeze pe înțelepciunea lui Dumnezeu, pe puterea lui și pe prezența lui Hristos.

Adesea, cei învățați se opun evangheliei. Există însă și mulți savanți și intelectuali credincioși (poți da exemple?). Gândește-te ce fel de profesii sau ce fel specialiști ori savanți te impresionează cel mai mult în lumea de azi: oameni de știință, scriitori, medici, exploratori, bancheri, politicieni, artiști, etc. Ce spun ei despre Dumnezeu?

Pavel spune un mare adevăr în 1.18 „propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.”

Unii, ca să creadă, cer minuni, ca iudeii. Alții doresc înțelepciune, argumente logice puternice. Crezi că Dumnezeu le împlinește așteptările? Noi îl predicăm pe Hristos cel răstignit (pentru căutătorii de minuni, Hristos este de neînțeles, un scandal, iar pentru căutătorii de înțelepciune filosofică, el pare un fel de om illogic, o nebunie, 1.22-24). Ce răspunzi oamenilor când vin să îți ceară minuni sau înțelepciune filosofică?

Dumnezeu îi înalță pe cei smeriți. Ce spune Pavel despre cei bogați și învățați, sau despre cei puternici, sau despre cei de origine aristocrată din secolul 1? Crezi că este și astăzi la fel? Indiferent de origine și capacități (abilități, poziții), toți oamenii au același fel intrare la Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos (1.26-31).

Rugăciune: Doamne, Hristos este înțelepciunea, puterea, lauda mea, mântuirea mea. Ajută-mă să devin înțelept în trăirea credinței și curajos în vestirea cu claritate și dragoste a evangheliei pentru cei care caută semne sau filosofie.

16 ian, 1Cor.2.1-16, Comunicarea bazată pe Duhul Sfânt (2.11)

O bună prezentare a evangheliei nu ține de strălucirea vorbirii, ci de realitatea credinței în Hristos cel răstignit, precum și de prezența și puterea Duhului Sfânt între noi și în noi. Nu tăria omului este importantă, ci puterea lui Dumnezeu (2.5).

Aceste versete reprezintă una cele mai mari încurajări la părtășie cu Domnul și la evanghelizare. Afirmările Scripturii sunt foarte puternice:

- a. Înțelepciunea noastră nu este omenească, ci are originea în înțelepciunea lui Dumnezeu.
- b. Domnul ne-a dat Duhul Sfânt care ne face să ne încredem în Hristos și să prețuim Jertfa de pe cruce.
- c. Duhul Sfânt ne aduce în prezența Domnului.
- d. Duhul Sfânt ne comunică lucruri pregătite de Dumnezeu și care sunt de neînțeles, altfel.
- e. Duhul Sfânt ne comunică voia lui Dumnezeu și lucrurile lui, ceea ce ne arată bunăvoința și harul Domnului pentru noi.
- f. Duhul Sfânt ne ajută să folosim un limbaj nou, o vorbire nouă, duhovnicească, potrivită pentru lucrurile duhovnicești.
- g. Prezența Duhului Sfânt în cei credincioși împarte omenirea două părți, în oameni duhovnicești, care au Duhul și se bazează pe el, și în oameni firești, care nu au Duhul Sfânt.

Cum te ajută Duhul să citești și să pricepi Scriptura? Dar voia Domnului, în general, pentru tine personal? Te ajută Duhul Sfânt să-i înțelegi și pe oamenii din jur? Cum te ajută Duhul să fii înțelept după voia Domnului? Înseamnă asta că învățătura și studiile la școală, la universitate, nu au importanță?

Rugăciune: Doamne, îți mulțumesc din toată inima că ne-ai dat Duhul Sfânt prin care ne vorbești și ni te descoperi. Ajută-mă să îi înțeleg pe oamenii din jurul meu și să le vestesc evanghelia prin puterea Duhului, nu prin înțelepciune omenească.

23 ian, 1Cor.3.1-23, Calitatea slujirii (3.21-23)

Capitolul trei conține o frumoasă trecere în revistă a felului în care Dumnezeu evaluează lucrarea fiecăruia: el a dat fiecăruia daruri specifice și va testa lucrarea fiecărui om.

Prezența Duhului Sfânt nu te transformă automat într-un om spiritual (3.1-9). Trebuie să te maturizezi în credință, altfel, rămâi doar un „prunc în Hristos” și un creștin „trupesc”, firesc (grecește: „carnal”). Iată diagnosticul lui Pavel cu privire la maturitatea spirituală:

- a. Cine este biruit de gelozie și de duh de ceartă, este „trupesc”.
- b. Cine face partide în biserică și se laudă cu oameni este un om „trupesc”.
- c. Cine nu vede că nu oamenii, ci Dumnezeu face să crească o Biserică, este un om „trupesc”.

Tratamentul pentru această stare este arătat în 3.9: trebuie să înțelegem 3 lucruri: că suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, că suntem ogorul Domnului, și că suntem chemați la unitate ca Templu al lui Dumnezeu. Cum îți explici că putem să fim „împreună lucrători” cu Dumnezeu? Cum funcționează credincioșii ca „Templu al Domnului”?

Calitatea lucrării va fi dată pe față prin testare. Testul calității: temelia este doar una, Isus Hristos, și toți zidim cu diverse materiale pe această temelie (3.10-15). Cum pot fi înțelese aceste materiale în termeni concreți, în slujirea noastră?

Al doilea test al calității este conștiința unității. Toți creștinii alcătuiesc Templul lui Dumnezeu, locuit de Duhul lui Dumnezeu (3.16-23). Înțelepciunea omenească îndeamnă la comparație și confruntare, la dezbinare, dar înțelepciunea lui Dumnezeu cheamă la unitate. Cum crezi că poți aplica aceste evaluări în viața ta personală? Cu ce materiale construiești? Ce fel de înțelepciune folosești? Cum te simți ca parte din Templul lui Dumnezeu?

Rugăciune: Doamne, îți mulțumesc pentru armonia pe care o aduci între credincioși. Ajută-mă să devin un creștin matur, să nu rămân copil în credință, ajută-mă să slujesc cu drag, să construiesc cu fapte și atitudini de calitate, și să mă bucur de darurile tale.

30 ian, 1Cor.4.1-21, *Încercările slujirii (4.1-2, 16-17)*

Calitățile slujirii creștine se văd și din alte teste. Unele arată că slujitorii, creștinii, în general, pot trece prin diverse încercări:

Testul administratorului: fiecare creștin este un administrator al darurilor primite și al oportunităților acordate de Dumnezeu. Administratorii trebuie să fie credincioși în administrarea lor.

Testul smereniei și al laudei: lauda o dă Dumnezeu, nu tu însuși. Tot ce ai – și ești, ai primit de la Dumnezeu, deci fii smerit.

Testul perseverenței în încercări: încercările din viața unui creștin pot fi multiple - suferință în misiune, suferință din partea oamenilor care vorbesc de rău, suferință în persecuție. Creștinul cu suflet ales se roagă, dorește binele celorlalți, nu se răzbună, ci se concentrează mereu să lucreze bine, spre gloria Domnului. Ce influență au încercările în viața ta: te fac mai slab sau mai tare? Ești dezamăgit de viață din cauza trecerii prin încercări?

Testul „relațiilor de familie”: Pavel construiește relații frumoase și îi învață că indiferent câți învățători și lideri ar avea, el i-a condus la credință ca un tată pe fiul său. Pavel zice la fel și despre Timotei și despre Tit (1Tim.1.2, 2Tim. 2.1, Tit 1.4). Relațiile frumoase, de evanghelizare, ca într-o familie, sunt esențiale în Biserică. Ce fel de relații frățești întreții tu în Biserică?

Testul „modelului”: Pavel continuă să le lase un model bun și îl trimite la Corint pe Timotei pentru a le aduce aminte de acest model. Noi am putea să servim ca model pentru alți creștini?

Testul puterii spirituale: Pavel le atrage atenția că Împărăția lui Dumnezeu stă nu în vorbe, ci în puterea și puritatea spirituală. El este gata să vină și cu dragoste frățească, dar și cu mustrare („cu nuiaua”). Un creștin trebuie să fie principial, iar principialitatea lui să fie bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Și mustrarea și încurajarea sunt importante în slujirea pastorală, frățească.

Rugăciune: Doamne, ajută-mă să trec cu bine testele slujirii și ale credincioșiei, ale încercărilor, ale relațiilor frumoase în Biserică.

FEBRUARIE

6 feb, 1Cor.5.1-13, Libertate și curăție în Biserică (5.6)

Biserica întregă este chemată la sfințenie și curăție. Slujitorii trebuie să vegheze asupra lor înșiși și asupra celorlați. Biserica din Corint era o biserică tânără, de abia formată, și nu înțelegea cât de serioasă este nevoia de sfințenie. Ei credeau că în unele privințe libertatea în Hristos poate însemna și libertate pentru păgânism.

- a. Primejdia adulterului este și astăzi foarte reală. Mulți nu se mâhnesc, așa cum ar trebui, când cineva cade în adulter. Unii, chiar se mândresc. Să analizăm situația din viața noastră personală și din Biserică: ne mâhnim cum se cuvine? Ne corectăm? Ne jucăm cu flirtul?
- b. Biserica trebuie să aibă o atitudine clară, în învățătură, certare și punere sub disciplină, în privința imoralității. Acceptarea păcatului afectează toată viața Bisericii, așa cum aluatul vechi sau făina stricată strică o pâine.
- c. Atitudinea fermă față de păcat nu înseamnă o invitație la izolare sau „călugărie”. Creștinul trăiește în lume, dar nu este din lume. Suntem echilibrați? O problemă: cum ne raportăm la prietenii din lume care trăiesc în relații necuvenite (și nu sunt creștini)?

Problema disciplinării tânărului certat pentru adulter este discutată și în 2 Corinteni 2.1-17. Acolo se vede scopul disciplinării. Biserica se află mereu sub atacul ispitirilor celui rău, iar una din capcanele Satanei este întristarea peste măsură și depresia, căderea în deznădejde. În 1 Corinteni avem doar diagnosticul și măsura luată (excluderea = „darea pe mâna Satanei”) și principii de sfințenie:

- a. Viața creștină este ca un Paște continuu al lui Hristos, care trebuie sărbătorit cu azimi curate, nu cu aluat păcătos.
- b. Noi ne rugăm pentru păcătoșii din afara Bisericii și nu îi judecăm prea aspru (deși avem poziții clare), dar trebuie să evaluăm cu seriozitate pe cei dinăuntru Bisericii.

Rugăciune: Doamne, învață-mă cât de importantă este o viață trăită în curăție. Ajută-mă să înțeleg bine libertatea de a fi un om nou, în Hristos, și să nu o confund cu libertatea de a păcătui.

13 feb, 1Cor. 6.1-20 Mărturia în societate (6.19-20)

În 1Corinteni 6 Pavel scrie despre mărturia Bisericii în lume în ce privește cinstea, judecățile la tribunal și viața intimă. Tonul lui Pavel este radical, aspru, asemănător cu cel din scrierile profeților și cu cel din epistola lui Iacov.

- a. Creștinii nu trebuie să se certe, să se nedreptățească unii pe alții, ori să se păgubească unii pe alții. Ce fel de probleme credeți că sunt incluse în expresia „neînțelegeri pentru lucrurile vieții acesteia” din 6.4?
- b. Creștinii n-ar fi trebuit să meargă să se pârască unii pe alții la tribunalele păgâne, unde și păgânii îi pârau cu lucruri nedrepte. Instanța cea mai înaltă în Biserică este Hristos. Cum credeți că ar trebui să se raporteze astăzi creștinii la justiție, în relațiile lor unii cu alții? Dar în relațiile cu cei necredincioși?
- c. Nedreptățirea cuiva este la fel de rea ca homosexualitatea și adulterul, ca idolatria, ca beția, ca lăcomia (6.9-10). În ce fel ai putea să nedreptățești pe cineva din jurul tău? Cum poți să te ferești de așa ceva?
- d. Adulterul intră în discuție și sub altă formă (una extremă): evitarea cu orice preț a prostituției (6.12-18). Corintul era un oraș depravat, iar creștinii puteau cădea ușor în capcanele imoralității. Apare o teologie specială a ființei omenești: trupul este al lui Hristos, iar duhul este una cu Hristos, de aceea trupul nu trebuie să devină extensia (mădularul) unei prostituate. Păcatul adulterului te întinează în chiar trupul tău. Dar pornografia? Credeți că un creștin poate fi ispitit de lumea prostituției? Ce e de făcut?
- e. Trupul personal este și el Templul Duhului Sfânt și această realitate este motivația unei etici înalte.

Rugăciune: Doamne, mulțumesc pentru trupul și duhul meu care sunt curățite și aduse la viață prin Duhul, prin jertfa lui Hristos. Ajută-mă să trăiesc sfânt, fără nedreptăți și necinste, fără procese răutacioase, fără pornografie și adulter, fără prostituție și destrăbălare, să nu cad în capcanele imoralității lumii.

20 feb, 1Cor.7.1-24, Maturitate în căsătorie (7.8-10)

Prima parte a capitolului arată că mărturia creștină într-o lume depravată se face cunoscută printr-o viață de familie frumoasă, cu standarde înalte.

- a. În căsătorie, soțul și soția își aparțin unul altuia, nu sunt singuri stăpâni pe viața și trupul lor. Nu toate familiile știu lucrul acesta. Cum credeți că ar trebui să influențeze acest adevăr felul nostru de vorbire, tandrețea, politețea, respectul dintre soți, deschiderea unul pentru celălalt – în familie? Căsătoria trebuie să fie o pază împotriva imoralității din afară și o investiție în relații frumoase între cele două persoane dinăuntru (7.1-5).
- b. Pavel ia în considerare și celibatul, recunoscând că și acesta are meritele sale, mai ales pentru cei văduvi, sau care au ajuns neînsurați la o vârstă matură. Ce credeți despre posibilitățile de realizare în viață ale creștinilor necăsătoriți? Ce e de preferat: celibatul sau căsătoria?
- c. Pavel ia în considerare și viața familiilor mixte, în care doar un partener este creștin. Divorțul trebuie evitat, dacă partenerul necreștin nu îl cere. Partenerul creștin poate fi un motiv ca Dumnezeu să binecuvinteze întreaga familie. Aici sunt motive multe de rugăciune, pentru familiile mixte.
- d. În 7.17-24 Pavel vorbește despre robie, o stare care îi afecta pe mulți în imperiul roman. Creștinul rob nu trebuie să fie depresiv, căci în esență el a fost eliberat de Hristos. Dacă poate însă să ajungă liber, e bine să acționeze. Dacă un creștin e liber, nu trebuie să se vândă ca rob, căci el îi aparține deja lui Hristos. Tu prețuiești libertatea? Cum?
- e. Cât de ușor este să fii creștin în lumea de azi, în mod special în Uniunea Europeană, sub atâtea presiuni de tip păgân? În ce direcții trebuie să veghem? Cum?

Rugăciune: Doamne, ajută-mă să fiu o mărturie bună în familia mea și în toate relațiile sociale. Îmi dau seama că îți aparțin ție și trebuie să am standardele tale. Binecuvintează mărturia mea, Doamne, să îți aducă glorie ție. Ajută-mă să prețuiesc libertatea și să ți-o dedic ție.

27 feb, 1Cor.7.25-39, Prioritățile căsătoriei (7.29-31, 35).

Partea a 2a a capitolului 7 vorbește despre mărturia creștinului matur în familie (soț – soție), precum și despre hotărârile tânărului care se gândește la căsătorie.

Fii realist în căsătorie și cunoaște care sunt prioritățile creștinului matur.

- a. Căsătoria implică responsabilități și dificultăți care cer seriozitate, maturitate, smerenie. Atitudinea față de avere și față de greutăți trebuie să fie și ea echilibrată: greutățile lumii acesteia, cât și bucuriile ei, vor trece (25-31).
- b. Prioritatea celui căsătorit este să aibă grijă de soție (soț), ca să îi fie plăcut (plăcută), să meargă relația bine, gospodăria să meargă eficient și să fie sfânt cu trupul și cu duhul. Viața celui necăsătorit e un pic mai simplă (deși nu fără greutățile ei): el (ea) nu trebuie să țină seama așa de mult de relațiile cu alții, de gospodărie, și se poate concentra mai mult asupra vieții de credință (32-34). Cum este viața ta: porți poveri, treci prin greutăți? Te preocupi să îi plăci lui Dumnezeu?
- c. Pavel spune că acela care este stăpân pe trupul său și poate trăi în puritate, și nu simte presiunea socială în nici un fel, poate să rămână necăsătorit. Dar și cine se căsătorește face bine, doar că trebuie să fie matur și pregătit să se lupte cu dificultățile vieții. Fiecare are darul său. Care crezi că este darul tău?
- d. Căsătoria îi leagă pe cei doi în tot timpul vieții, iar în cazul în care cuiva îi moare soțul (soția), persoana aceea se poate căsători doar cu un partener credincios. Căsătoria cu parteneri necreștini este o formă de neascultare de Domnul și o sursă în plus de neînțelegeri și probleme în familie. Care este experiența vieții tale în această privință?

Rugăciune: Doamne, ajută-mă să înțeleg bine prioritățile vieții de căsătorie. Vrea să plac soției (soțului) și să îl ajut în viață, să fiu un motiv de binecuvântare și fericire pentru ea (el), și de mulțumire față de Dumnezeu. Dă-mi înțelepciune și putere în dificultățile vieții, sfințenie în intimitate, credincioșie în cămin.

MARTIE*6 mar, 1Cor.8.1-13, Evitarea idolatriei (8.13)*

Una din încercările cele mai subtile, în viața într-un oraș păgân, este evitarea idolatriei. Unul din domeniile cele mai sensibile pentru creștinii din lumea antică era masa, anume dacă să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și apoi vândute la piață (în primul rând care; uneori și băutură, sau alte produse). Unii se temeau să nu intre astfel sub influența puterilor idolilor. Adevărurile din 1 Corinteni sunt extraordinare:

- a. Fii smerit și gata să înveți despre închinarea altora și despre închinarea adevărată, așa începe lupta împotriva idolatriei. Dacă îl iubești pe Dumnezeu, el știe și te ajută, iar dacă te mândrești că tu cunoști totul, greșești (1-3).
- b. Fii clar că idolii nu înseamnă nimic, căci doar Dumnezeu este Dumnezeu adevărat (să nu crezi că prin idolatria altora mâncarea ta este afectată, piața e întinată, viața spirituală afectată etc.; ferește-te de practicile oculte, dar nu exagera puterea închinării idolatre, 4-8).
- c. Lumea creștină se împarte în creștini mai tari și creștini mai slabi: unii se tem mai mult și doresc mai multe reguli, ceilalți înțeleg mai bine puterea și libertatea pe care o au în Hristos. Cei tari nu trebuie să rănească cugetul celor mai slabi, neținând seamă de temerile lor, iar cei slabi nu trebuie să îi judece pe cei mai tari. Libertatea în Hristos nu te scutește de arătarea practică a dragostei și înțelegerii față de cei care se tem mai mult, sau vor mai multe reguli ca să fie siguri că se feresc de rău (9-13).
- d. Libertatea, chiar este îndreptățită, nu te face plăcut lui Dumnezeu în mod automat, ci mai degrabă grija față de frații mai slabi în credință și în obiceiuri. Să nu păcătuim împotriva lui Hristos. În același timp, să nu devenim niște creștini formalști sau superstițioși.

Rugăciune: Doamne, ajută-mă să fiu o mărturie bună. Vreau să trăiesc în libertatea lui Hristos și în puterea Duhului Sfânt, și să am dragoste față de toți frații mei. Ajută-mă să mă feresc de practicile păgâne, și să știu bine că tu singur ești Dumnezeu adevărat!

13 mar, 1Cor.9.1-27, Disciplina vieții personale (9.24-25)

Avem nevoie de disciplină personală în viața creștină: disciplină în relații, disciplină față de tendințele trupului, disciplină spirituală în închinare (rânduială), disciplină în lucrare, dedicare. Pavel și cei din echipa lui misionară (între care și Barnaba) sunt exemple de disciplină pentru toți creștinii.

- a. Slujitorul creștin acceptă să dea socoteală, să explice lucrarea și chemarea sa. Pavel le explică faptul că este apostol, că l-a văzut pe Domnul înviat, că este liber în Hristos, și că ei sunt dovada slujirii sale apostolice (1.1-2).
- b. Pavel este clar în explicarea dreptului la răsplătă a unui slujitor: cheltuielile unui slujitor în exercițiul slujirii trebuie acoperite de Biserică, conform Scripturii (este o implicare în slujire a Bisericii, dar și o răsplătire pentru osteneala și dedicarea slujitorilor); cu toate acestea, Pavel nu s-a folosit de aceste drepturi în Corint, și nu a primit de la ei nici o plată, doar sprijin financiar de la alte Biserici și s-a întreținut singur (1.3-15), ca să nu le fie povară.
- c. Pavel arată că pentru el vestirea evangheliei este o chemare și o datorie față de Dumnezeu, nu o laudă (chiar dacă Domnul îl va răsplăti), o lucrare pe care trebuie să o administreze bine (16-18). Cum este evanghelizarea pentru tine personal?
- d. Dedicarea lui Pavel se vede din identificarea sa cu toți, ca să îi poată câștiga pe toți: iudei, păgâni, oameni slabi, oameni tari (19-22). Înseamnă asta să faci compromisuri?
- e. Pavel compară slujirea creștină cu o competiție de atletism, în care sportivul vrea să câștige premiul. Creștinul, la fel ca sportivul, trebuie să aibă un program, un regim alimentar, un regim fizic, exerciții spirituale, o listă de priorități, o cunoaștere clară a țintei. Dacă nu, dacă trupul sau firea domină poți ajunge să fii descalificat, scos din cursă.

Rugăciune: Doamne, mulțumesc pentru daruri și pentru chemarea la lucrare. Ajută-mă să îmi disciplinez viața, să îi sprijin pe slujitorii tăi și pe misionari, și eu însumi să fiu ca un sportiv disciplinat care aleargă așa încât să câștige premiul chemării cerești.

20 mar, 1Cor.10.1-33, Victoria în ispite (10.13)

Biserica trece printr-o călătorie prin istorie care se aseamănă cu Exodul și drumul prin pustie al lui Israel, din Egipt spre Canaan. Între timp, poți fi ispitit de lumea din jur, de diavolul și de propria fire. Datoria oricui este să fie victorios în ispite și să aibă o influență ziditoare în jurul său, nu una distructivă.

- a. Călătoria Bisericii prin istorie se aseamănă cu călătoria lui Israel spre Canaan (10.1-5). Cum îți este de folos această comparație, în viața ta de credință?
- b. Primejdia pentru creștini este ca în timpul acestei călătorii, ca și în Israel, unii să cadă în păcat (10.6-11): unii să devină închinători la idoli, unii să cadă în adulter sau alt fel de imoralitate, să devină nemulțumiți și cârtitori, să poftască după experiențe lumești (carne și mâncăruri „egiptene”, după avantejele lumii). În ce fel sunt acest fel de ispite posibile și astăzi?
- c. Asigurarea victoriei în ispite, începe cu o invitație la smerenie: nu te mândri că tu nu poți cădea. Apoi, Domnul nu lasă încercări mai mari decât poți suporta și învinge (10.12-13). Cum te încurajează această promisiune?
- d. Corinteni nu înțelegeau nici libertatea față de hrana jertfită idolilor, nici caracterul special al Cinei Domnului. Idolul nu înseamnă nimic, dar creștinul nu trebuie să îl ofenseze nici pe păgân, nici pe fratele său creștin. Și băutul și mâncatul trebuie să fie spre slava lui Dumnezeu și, chiar dacă conștiința noastră e liberă (25-26), trebuie totuși să ținem seama și de conștiința altora (27-28). Scopul este ca toți trebuie să fie câștigați pentru Hristos (24, 32-33). Atenție la neatenție: mâncarea hranei jertfite idolilor și vândute la piață era acceptabilă pentru creștini, nu era semn de idolatrie, dar participarea la închinarea din templul păgân nu era acceptabilă (21: să nu beți și paharul Domnului și paharul demonilor).

Rugăciune: Doamne, mulțumesc că ești cu mine în ispite și îmi dai putere să înving. Ajută-mă să învăț din călătoria lui Israel în Exod cum să mergem spre cer având o mărturie bună, și fiind biruitor în încercări.

27 mar, 1Cor. 12.1-31, Armonia slujirilor în Biserică (12.27)

Una din erorile tinerei Biserici din Corint era înțelegerea greșită a darurilor spirituale și a slujirilor din Biserică. Pavel folosește în capitolul 12 o metaforă foarte sugestivă: Biserica este ca un trup, iar oamenii sunt ca mădulele acestui trup, toți au valoare și se respectă, toți depind de Dumnezeu, toți se ajută unii pe alții.

- a. Darurile duhovnicești sunt ale Duhului Sfânt, ale Sfintei Treimi (1-6). Ele dau glorie lui Isus și mărturisesc pe Tatăl, Fiul, și Duhul Sfânt. Duhul dă daruri, Isus conduce folosirea lor în slujire, Tatăl pornește, energizează și autorizează orice lucrare. Sfânta Treime este vie și activă, nu este pasivă și mută ca idolii păgâni. Înțelegeți că ești în comuniune cu un Dumnezeu viu, care lucrează?
- b. Metafora trupului (6-26). Darurile sunt de slujire și spre folosul celorlalți din Biserică, nu spre laudă personală. Darurile au ca scop zidirea unității Bisericii (9). Darurile ne ajută la părtășie și încurajare în suferință și bucurie. Cum îi slujești tu pe ceilalți prin darul tău?
- c. Lista cu daruri din 9-10 nu este completă, ci este dată ca exemplu („de exemplu”: vorbirea despre înțelepciune; despre cunoștință, credința, darul vindecărilor, facerea de minuni, profeția, distingerea duhurilor, felurite limbi, traducerea limbilor etc). Duhul dă darurile când vrea, cui vrea, pe perioada în care vrea El. Unele daruri sunt de lungă durată, altele de scurtă durată (de exemplu, darul vindecării la Petru și Pavel). Ce implicații au aceste adevăruri pentru noi?
- d. A doua listă este a slujirilor date („puse”, „rânduite” de Dumnezeu (28-31): apostoli, locul întâi (1); al doilea – profeți (2), al treilea – învățători (3); apoi puteri (4); apoi vindecări (5), ajutorări (6), administrări – guvernări (7), diverse limbi (8). Ei erau entuziasmați de vorbirea în limbi, dar Pavel lasă acest dar pe ultimul loc. Sunt toate aceste slujiri prezente și azi în Biserică? Care este darul cel mai mare sau slujirea cea mai bună (31)?

Rugăciune: Doamne, ajută-mă să slujesc cu darul primit de la tine, spre unitatea și maturizarea Bisericii, spre lauda ta.

APRILIE

3 apr, 1Cor. 13.1-13, Iubirea matură (13.13)

Iubirea este darul maturității, slujirea și motivația cea mai bună pentru activitatea oricărui creștin în Biserică (12.31). Pavel scrie un imn al iubirii ca să înțelegem cum trebuie văzută slujirea matură și unitatea Bisericii și cum trebuie puse la punct lauda personală și mândria.

- a. 1-3, trei versete cu patru constraste de tip „chiar dacă”. Vorbirea în limbi, profeția și cunoașterea, credința și dărnicia, și jertfirea de sine, nu înseamnă nimic fără dragoste. Ești tentat să slujești în Biserică fără dragoste, eventual pentru faimă sau putere? Câți au căzut în această capcană?
- b. 4-7, descrierea dragostei. Merită să ne verificăm viața cu lista calităților și lucrărilor dragostei, ca să vedem în ce măsură practicăm o viață plină de iubire și prețuire la adresa celor din jur, a familiei, a fraților și surorilor în credință, a tuturor oamenilor.
- c. 8-12, perspectivele temporale sau istorice asupra dragostei și comparația iubirii cu profeția, vorbirea în limbi și cunoștința (trei daruri foarte prețuite de corinteni). În toate privințele slujim doar cu o maturitate parțială, dar în final va veni maturitatea deplină. Atunci singura calitate care va rămâne activă, va fi dragostea. În dragoste poți mereu să crești, să te maturizezi. Dragostea este mereu o sursă de cunoaștere, de comunicare, de inițiativă. Ea este legătura sau relația maturității. Vrei să rămâi copil sau adolescent în iubirea frățească și de Dumnezeu, sau vrei să devii o persoană matură?
- d. 13. În final, rămân doar dragostea, credința și nădejdea. Cum te poți asigura că ai și urmărești aceste trei calități?

Rugăciune: Doamne, îți mulțumesc pentru înțelepciunea Scripturii și pentru darurile primite ca să slujesc. Îți mulțumesc că pot înțelege importanța dragostei, fără de care nimic nu are valoare, ajută-mă să am dragoste, credință și nădejde, în tot ce fac.

10 apr, 1Cor.14.1-40, Rânduială în închinare(14.19, 26).

Închinarea în Biserică trebuie să se desfășoare în dragoste și în bună rânduială, acesta este unul din marile secrete ale vestirii evangheliei (23-25).

Scopul major al oricărei slujiri în adunare este zidirea Bisericii. Subliniază de câte ori întâlnești în acest capitol referințe la „zidirea sufletească” (gr.: *oikodomeo*, zidirea, consolidarea Bisericii). Zidire înseamnă dezvoltare, construire, maturizare, consolidare. Ce îți spune frecvența expresiei?

- a. Dintre toate darurile și slujirile, Pavel prețuiește cel mai mult profeția, pentru că zidește, sfătuiește, încurajează și mângăie Biserica (14.1-5).
- b. Pavel pledează insistent în favoarea unei închinări în Biserică prin care creștinii să vorbească cu înțeleș și să fie bine sfătuiți, să crească în maturitate (să fie zidiți, 5-19). El folosește celebra comparație cu instrumentele care trebuie să dea un sunet inteligibil – la fel trebuie să fie și închinarea noastră, inteligibilă, și cu duhul și cu mintea.
- c. O închinare inteligibilă zidește și conduce la maturitate (20-25). Ea este extraordinar de folositoare în vestirea evangheliei, Duhul Sfânt îi poate convinge pe păcătoși de nevoia mântuirii. Ea duce la trăirea cu adevărat a prezenței lui Dumnezeu în Biserică. Este închinarea noastră și inteligibilă și duhovnicească? Comunică ea prezența lui Dumnezeu?
- d. În 26-33 se subliniază nevoia de zidire și de rânduială (vezi și 14.40), de armonie (pace) în adunare. Duhurile profeților sunt supuse profeților, adică există supunere reciprocă, armonie. Cei ce participă la închinare trebuie să își dea loc unul altuia.
- e. 34-40 se referă în mod specific la femeile din Corint, pentru că în templele păgâne din Corint femeile dădeau învățături păgâne, rușinoase și erau gătite, despletite (35). În Biserică nu trebuie să fie așa, ci trebuie să fie respect pentru Domnul. Principiul este adevărat și astăzi (40).

Rugăciune: Doamne, ajută-ne să avem o închinare plăcută, ziditoare, armonioasă, cu ordine și bună cuviință, spre gloria ta.

17 apr, 1Cor.11.1-34, Sfințenie la Cina Domnului (11.27-30).

Capitolul 11 are două părți: în prima, 11.1-19, este vorba despre închinarea în rânduială și bunăcuviință în Biserică, în special despre rugăciune și prorocia în Biserică și despre sfințenia relației soț-soție, iar în a doua, 11.20-34, este vorba despre sfințenie și respect la cina Domnului.

- a. 11.1-19. Femeile (soțiile) pot să se roage și să profetească în Biserică, dar trebuie să poarte un semn al legăturii cu familia, al respectului pentru soț, ca să arate bună cuviință, nu ca în templele păgâne din Corint. În antichitate semnul legăturii soției cu familia și al supunerii față de soț era acoperirea capului. Părul despletit arată senzualitate și disponibilitate. Astăzi semnul social al dedicării față de familie și soț este mai ales verigheta, deși funcționează încă și acoperirea capului. La fel, purtarea de păr lung de către bărbați era privită ca o „rușine”, un fel de feminizare (acestea sunt concepte culturale, dar esența rămâne aceeași: statutul social trebuie comunicat clar, ca să nu fie nimeni ispitit). Teologia este clară: capul soției este soțul, capul soțului este Hristos, capul lui Hristos este Dumnezeu, Tatăl, și în fiecare caz capul trebuie respectat în mod vizibil. Îngerii poartă și ei diverse semne ale ascultării și supunerii lor față de Dumnezeu. În esență și bărbatul și femeia sunt una înaintea Domnului și egali, dar ordinea creației și nevoia de respectare a „capului” în familie sunt importante pentru buna funcționare a familiei.
- b. Cina trebuie luată în comuniune frățească și curăție, nu ca pe o gustare sau o masă oarecare, ci deosebind jertfa Domnului, în amintirea crucii și anticiparea celei de a doua veniri a lui Isus. O Biserică sănătoasă celebrează cina Domnului cu bucurie și respect, cu sfințenie și cercetare, cu grijă unii față de alții.

Rugăciune: Doamne, mulțumesc pentru principiile închinării în adunare pe care ni le-ai dat. Ajută-mă să arăt respect și bună cuviință, respect pentru capul care este Hristos și Dumnezeu tatăl, curăție și iubire frățească. Binecuvintează-ne cu familii care înțeleg unitatea dintre soț și soție, precum și rânduiala lăsată de tine.

24 apr, 1Cor.15.1-58 Credința în înviere (15.3-8).

Unul din cele mai frumoase capitole despre adevărul și importanța învierii în motivarea pentru o viață sfântă, despre semnificația învierii pentru destinul omului.

- a. **Crezul învierii**, 1-11, prezintă evanghelia învierii așa cum o predica Pavel. Învățătura biblică trebuie ținută și transmisă așa cum au dat-o apostolii, altfel credința este zadarnică. Credința ta este una biblică, apostolică?
- b. **Logica învierii**, 12-20. Pavel demonstrează logic că învierea este o realitate pentru că Hristos a înviat și a arătat că este posibilă. Cine crede în înviere este motivat să trăiască sfânt și să persevereze în credință, chiar și prin greutăți, căci va învia și va fi răsplătit de Dumnezeu (vezi și 29-33). Ai trecut în viață prin momente când gândul învierii te-a încurajat?
- c. **Teologia învierii și celei de a doua veniri**, 21-34. Aduce aminte de Filipeni 2, de Coloseni 1 și de Romani 5. Hristos învinge moartea, cucerește totul în Univers, devine Domn peste toți și toate și, în final, predă Împărăția în mâna lui Dumnezeu.
- d. **Transformarea învierii**, 35-54. Învierea este înrudită cu viața de acum, dar o depășește cu mult, așa cum planta își depășește la chip și funcții sămânța din care a ieșit. Așa cum ne asemănăm acum cu Adam, așa ne vom asemăna și cu Hristos cel înviat în glorie și puternic prin Duhul Sfânt.
- e. **Gloria învierii**, 55-58. Pavel îi mulțumește lui Dumnezeu că avem biruință în viață, prin Hristos, și că osteneala slujirii lui Dumnezeu nu va rămânea nerăsplătită.

Rugăciune: Doamne, cât de minunată este evanghelia învierii. Ne-ai dat o asigurare puternică, o nădejde vie, o motivație tare ca să trăim sfânt, ne-ai reînnoit bucuria că ne vom asemăna cu Hristos cel înviat. Slavă ție!

MAI*1 mai, 1Cor.16.1-24, Dărnicia și misiunea Bisericii (16.13-14)*

Scrisoarea 1Corinteni se încheie cu câteva sfaturi și îndemnuri misionare, la fel ca în multe alte epistole ale lui Pavel.

- a. 1-9, vizita în Macedonia și Corint, și dărnicia. Misiunea din Efes, unde era Pavel, se pare că mergea bine, deși erau mulți adversari. Misionarii își măsoară altfel succesul, chiar dacă sunt greuți (8-9). Pavel planifică o călătorie cu ajutoare pentru cei din Ierusalim și vrea să treacă și prin Corint. Sfaturile pentru organizarea dărnicii sunt foarte clare: fiecare creștin trebuie să pună ceva deoparte în prima zi a săptămânii (duminica), treptat, așa încât la data venirii lui Pavel, ajutoarele să fie gata strânse, nu să se facă atunci un efort uriaș. Sfatul acesta este relevant și astăzi. Cum îți organizezi tu dărnicia în mod progresiv?

- b. 10-18, sfaturi despre Timotei, Apolo, Fortunat și Ahaic. Pavel rămâne credincios ideii de unitate și prețuire a tuturor slujitorilor din Biserică. El le scrie corintenilor sfaturi precise în legătură cu prețuirea și ajutorarea lui Timotei, Apolo, Fortunat și Ahaic, oameni prinși în lucrul Domnului. Versetele 13-14 sunt un adevărat motto pentru întreaga viață.

- c. 19-24, salutări finale. Este plăcut să vedem între salutările din Asia, din Efes, și pe cele de la Acuila și Priscila, o familie sfântă care sprijinea misiunea și formarea (plantarea) de noi biserici, și în Efes și în Roma. Pavel îi asigură pe toți de urările sale cele mai bune, chiar dacă în scrisoare au fost și muștrări. Motivația misiunii trebuie să rămână dragostea de Hristos și așteptarea venirii lui (22, 24).

Rugăciune: Doamne, îți mulțumesc că fac parte dintr-o Biserică vie, cu calități și cu probleme. Te rog, binecuvintează relațiile frățești, viziunea Bisericii, dărnicia ei, implicarea în misiune și ajută-ne să fim motivați de dragoste și să așteptăm venirea ta!